

Dittrich Panka

Ősz mélyén

Esőcsepp csillog,
a fáradt falevélről,
rám cseppen a vágy.

Az őszi ködnek
hűvös fényében játszik,
pislákol az árny.

Faágak lengnek,
az élet sűrűjében,
néma gyökerek.

Hegycsúcs tetején
szivárvány terpeszkedik
pár perc boldogság?

Dittrich Panka

Egy pontban

Egy pontban kérlek, gyere a pontrendszerembe, tüntesd el bennem a kettőnk közt lévő töréspontokat... így a fagypontok és az olvadáspontok középpontjában megint forráspontok összpontosulhatnak. Adj kiindulópontot, bármily is legyen a ponthatár, hogy naponta ne tévedjek el. Ha a metszőpontjaink találkoznak, ne legyünk holtpontra. Legyen a célpont a csúcspont, vezessenek érzékpontjainkon át. Nem bánom, ha pontosztokodás lesz, nem számít a pontkülönbség, de ne tegyünk pontot még a végére... ne hagyjuk, hogy a támpontok vádpontokká váljanak... a kezdőpont megvan, legyen szép a végpont. De ne tekintsük pontversenynek, maradjunk egymásnak mindig középpontban... Minden idegpontunkkal összpontosítsunk oly pontossággal, hogy ne érezzük a szempontjainkat sohasem gócpontnak... a hibapontjaik és mélypontjaik ponthalmazán legyen több nézőpont. Tudom, érzékpontot fessegetek. Így nem marad más, pontosítsd magadban a pontszámokat és a pontkülönbségeket, ne vedd dermedéspontnak... Ez csupán az én álláspontom, csak úgy spontán pont neked, pont ebben az időpontban, ha netán fénypontra vágysz. Mert itt vagy naPONTa... bár néha pontatlanul pontoskodunk...